

Blahó Borbála ÉV VÉGI BESZÁMOLÓ 2014

A 2014-es ösztöndíjas év nagy részében egy már korábban megkezdett témakör folytatásán dolgoztam, új tematikájú művek csak az év végén születtek. Technikailag nagyrészt hű maradtam a főként tavaly felfedezett papír alapú technikákhoz, nevezetesen a frottázshoz és a monotípiához.

A Faur Zsófi Galéria projekttermében (Panel Contemporary) májusban Állami gondozott rajzok címmel volt látható kiállításom. A kiállított munkák a már tavaly megkezdett azonos című sorozat régi és új darabjaiból, illetve az *Állami gondozott park* című kép-installációból álltak. Az alábbiakban a kurátor, Szalipszki Judit szavait szeretném idézni, akinek, véleményem szerint, sikerült frappánsan megfogalmaznia a kiállítás koncepcióját:

„(...)A kifejezés (állami gondozott) hétköznapi jelentésén túllépve a művész elkezdte vizsgálni a szóösszetétel eredeti értelmét, illetve további asszociációk mentén társított hozzá járulékos jelentéseket. Az „állami gondozott” kifejezés elsősorban gyermekotthonban felnőtt gyerekeket hív a tudatunkba, de ha az állam, mint gondoskodó szerv felől vizsgáljuk a szókapcsolatot, ugyanígy állami gondozottnak tekinthetők a közterek (a parkok, az utca, a tér), a közintézmények, hivatalok, iskolák, sőt, az állami ösztöndíjat kapó fiatal képzőművészek is.

(...)Az állami gondozottság hierarchikus viszonyrendszert sejtet: akiről gondoskodunk, az tulajdonképpen gondoskodásunknak kitett, nekünk alárendelt entitás, aki fölött a gondoskodás vagy nem gondoskodás által mintegy hatalmat gyakorlunk – a közterek így válnak a (politikai) reprezentáció terepévé. A köztér egyre inkább a kontroll és a felügyelet, a téri fegyelmelés építészeti elvei (the architecture of control) szerint szerveződik, így Blahó Borbála sorozatának sarokpontjait is rend, rendszer, fegyelem, korlátok, korlátozás, kerítés, szigor, központosítás,

alá- és fölérendeltségi viszonyok jelentik. A végeredmény egy szabályos, szabályozott, szürke, élettelen, mostoha, merev elemekből építkező világ. Az elemek kombinációja mégis magában hordoz egyfajta játékoságot – ha az urbanizált környezet határokat jelző elemei felborulnak, felborul és kijátszhatóvá válik az általuk megszabott rend is.

(...) Embereket nem látunk tehát, organizmust is alig: a természet a praktikum (monokulturális gye) jegyében bukkan csak fel a rajzokon; a mindenre kiterjedő, szinte mániás, magáért való rend és rendszer iránti vágy a flórát is igájába hajtja. A megszelídített természet a bekerítés, körbekerítés, formára nyírás gesztusaiban érhető tetten; mely bizonyos esetekben (történeti példaként említhetjük a kastélyok alaprajzára rímelő, geometrikus alaprajzú franciakertet nyírt fasoraival, mértani virágágyásaival, labirintusaival és formára metszett bukszusaival) reprezentációs célokat szolgál, státuszszimbólum is egyben.

Blahó Borbála munkáin egyfajta szelíd, kijelentő módban fogalmazó kritikai ironia húzódik végig. Így van ez az Állami gondozott rajzok sorozatában is.”

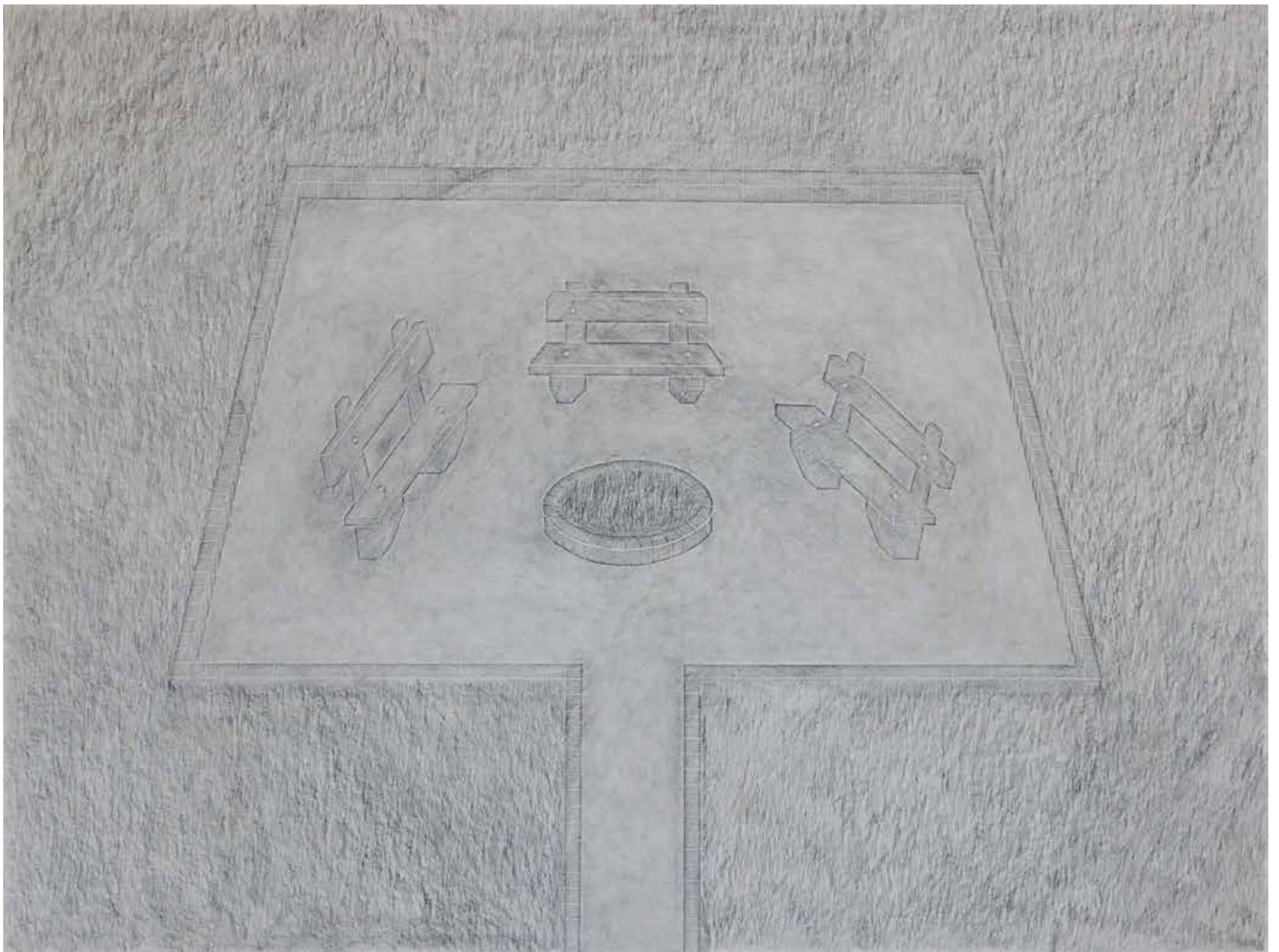
A tavaly megkezdett sorozat kis méretű képeit idén 6 darab nagyobb léptékű rajzzal egészítettem ki.

Állami gondozott rajzok

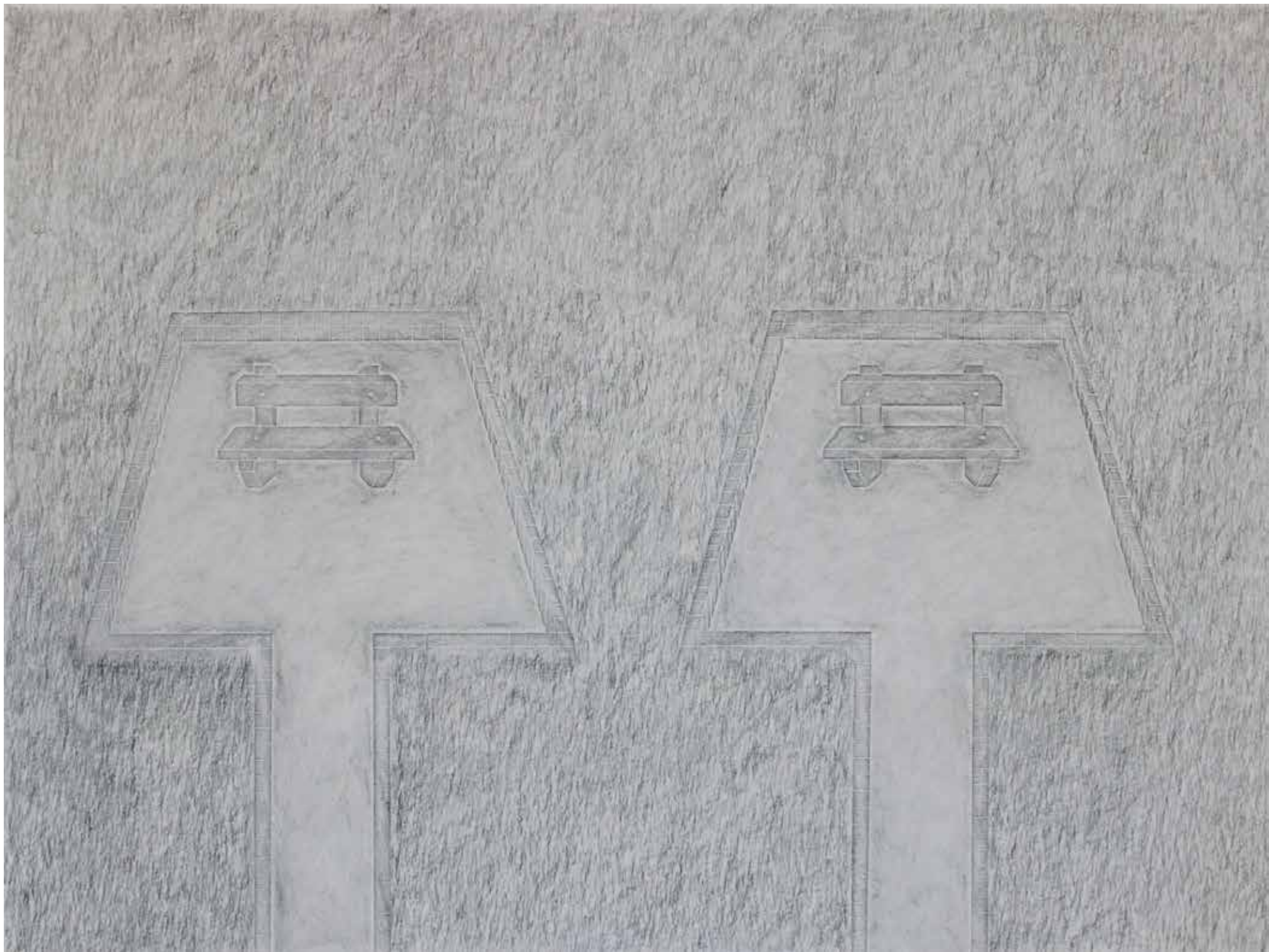
(6 darabos sorozat)

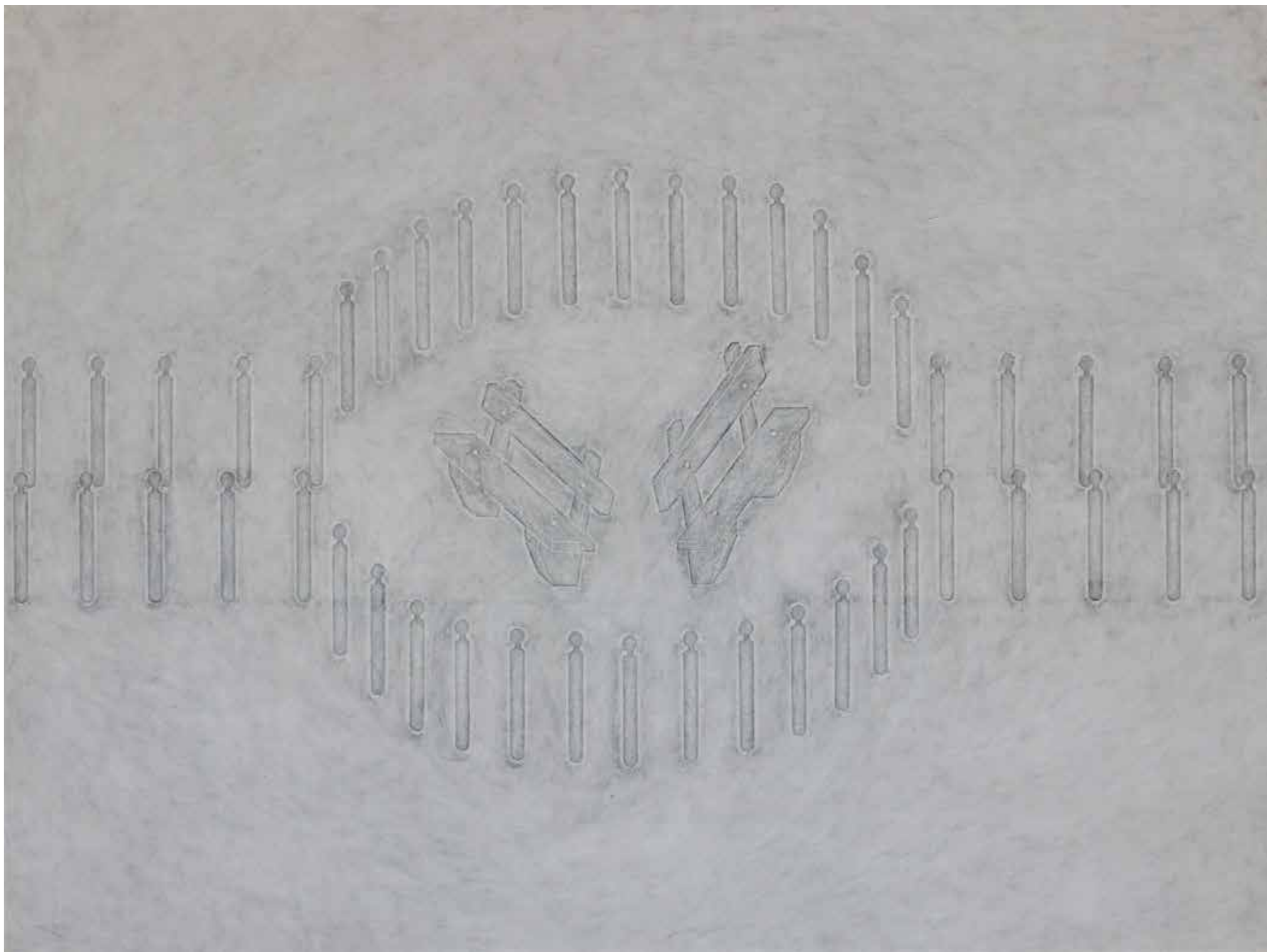
frottázs, papír, kartonra kasírozva
egyenként 60 x 80 cm

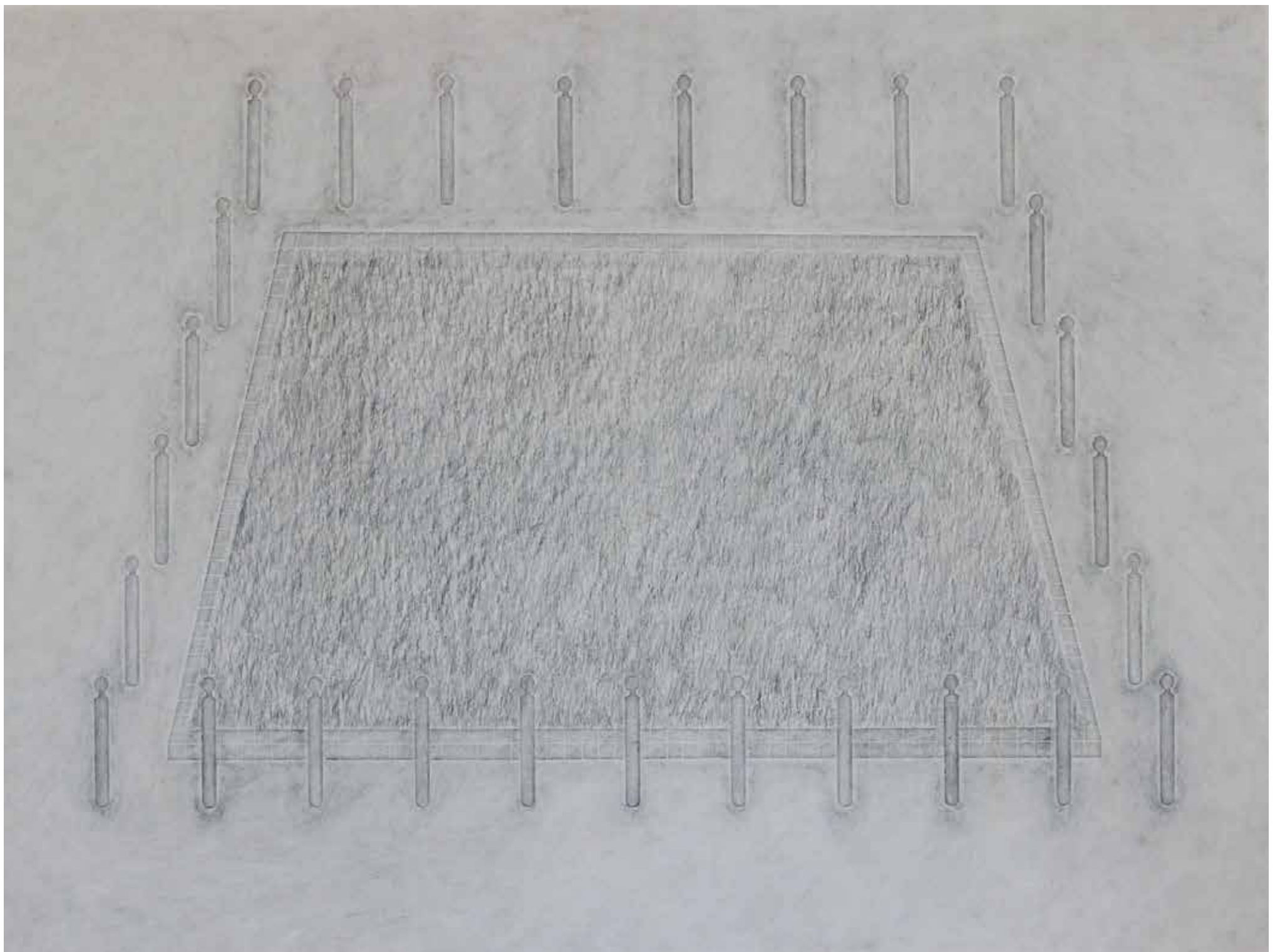

A kiállítás központi helyét az *Állami gondozott park* című installáció foglalta el, mely 9 darab egymáshoz kapcsolódó képből állva együttesen jelenít meg egy fiktív parkot. Az installálás során az eredetileg falra tervezett sorozat végül kissé megdőntve a padlón kapott helyett, új gondolatokat társítva ezzel a munkához. A felülnézeti helyzetből az együttes egyaránt emlékeztethet térképre, terepasztalra, de a rajzok szürkességéből és a megvilágításból adódóan rideg sírkövekre is asszociálhat a néző.

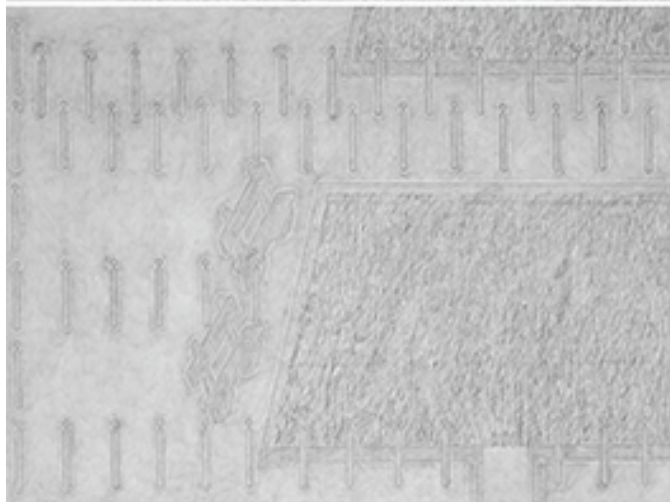
Állami gondozott park

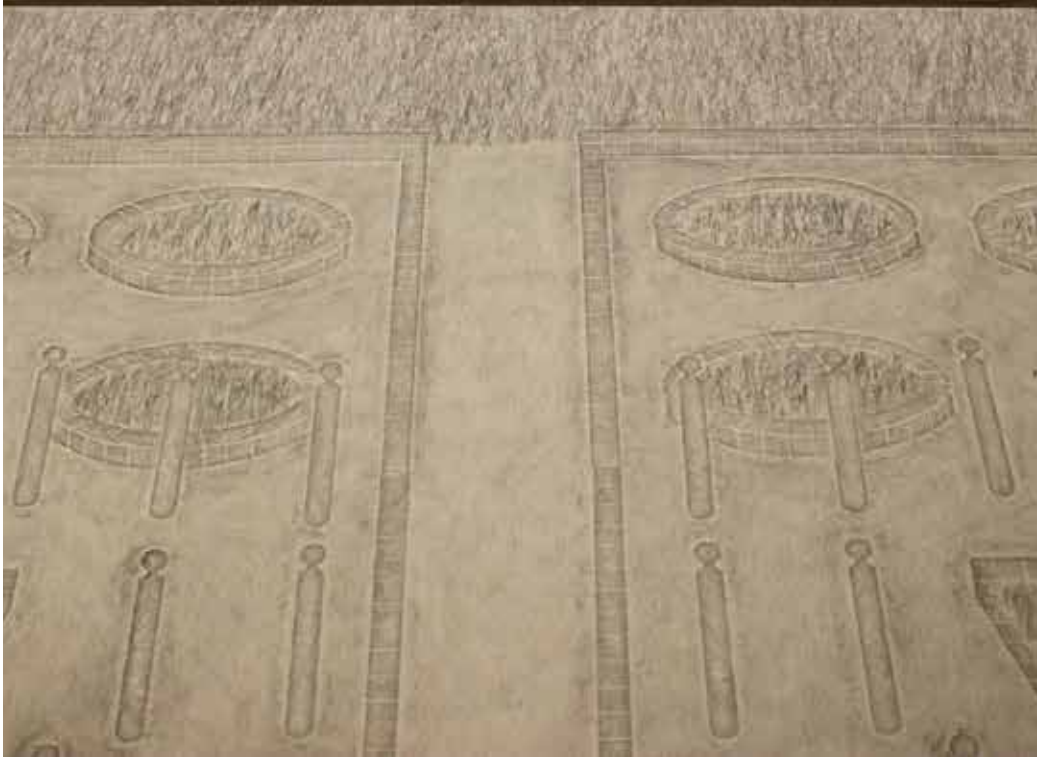
(9 darab képből álló installáció)

frottázs, papír, kartonra kasírozva

180 x 240 cm

A Benetton Foundation felkérésére készítettem ezt az apró darabot, mely az Imago Mundi Collection részeként 100 további magyar művész részvételével fog szerepelni egy kortárs magyar képzőművészek bemutató kiadvány és kiállítás anyagában. A projektben minden művész egy 10 x 12 cm nagyságú vásznat használhatott fel kötetlenül. Én a vakkeret által körbezárt kicsiny térben alakítottam ki az alábbi jelenetet.

Szobafogság

fa, papír, műanyag figura, strassz
10 x 12 cm

A *Két serleg sorozat* modelljéül 9 darab valódi (sportban való győzelemért elnyert) kupa állt. Minden monotípián ugyanazt a kupát rajzoltam le kétszer, és bár törekedtem a hasonlóságra, felismerhetőségre, a képeken mégis két, egymástól némileg különböző serleg látható.

A környezetemben lévő sportkupák jelentése, fogalma, illetve megjelenése, minősége már régóta foglalkoztatott. A serleg ősi, kozmikus szimbólum, sokféle kulturában megjelenik, és nagyon leegyszerűsítve mindenhol az ég és a föld közötti kapcsolatot jelképezi. Ezek a dicsőséget szimbolizáló konkrét tárgyak azonban gyakran silány, igénytelen anyagból készülnek, holott az a személy kapja őket jutalmul, aki valamilyen megmérettetésben a legjobban teljesít a többiek közül. A serlegek duplikálása erre az abszolút győzelmi pozíció létjogosultságára kérdez rá, illetve egy olyan abszurd helyzetet teremt amelyben nem egy, hanem két egyforma magas, ám mégis különböző csúcspont van.

Mi történik, ha nem egy győztes van, hanem kettő?

Van-e értelme az összehasonlításnak, megmérettetésnek, a versengésnek?

Valamilyen magasabb (transzcendens) szintre kerül-e az ember a győzelem révén?

Nemesít-e a győzelem (versengés)?

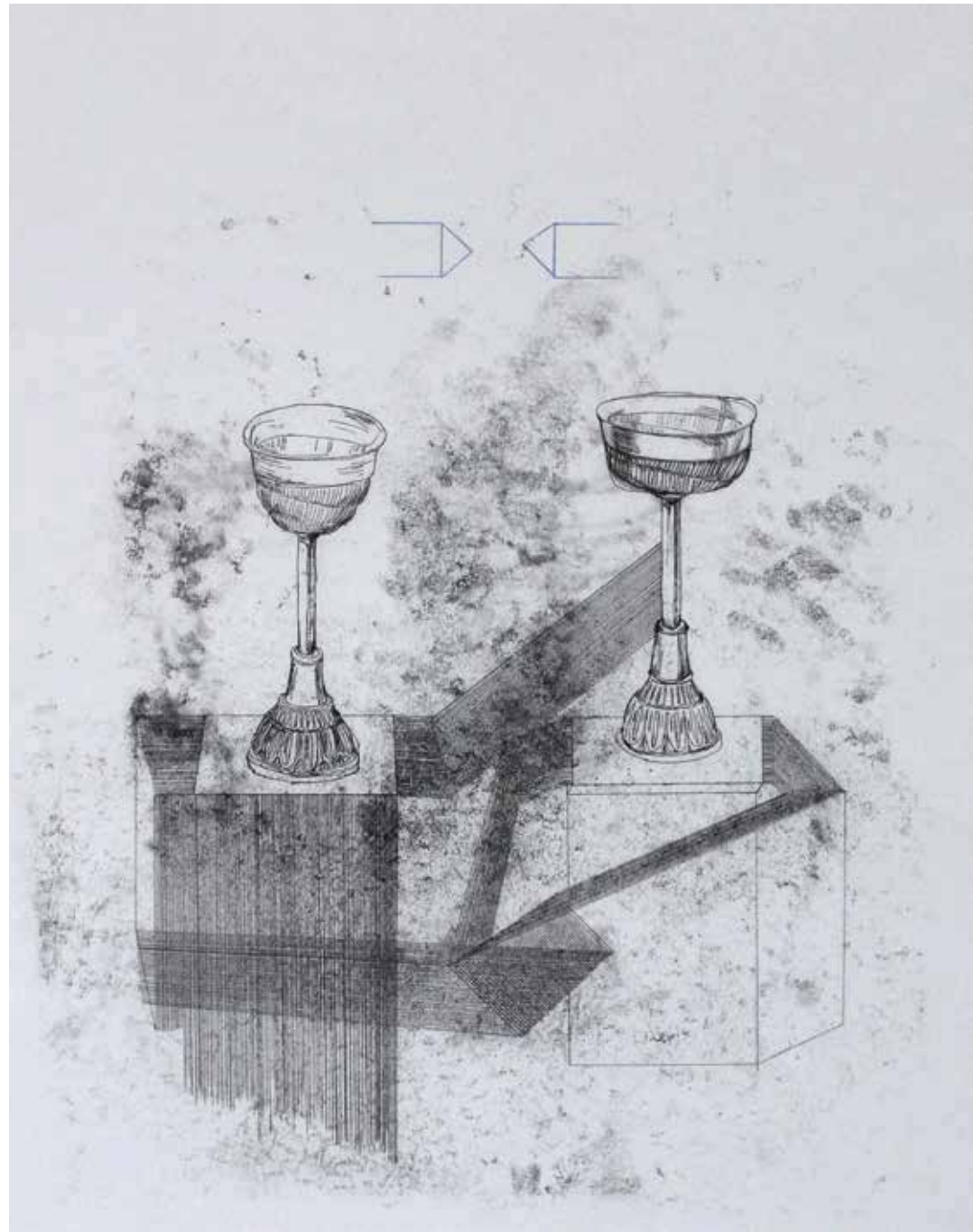
Két serleg sorozat (9 darabos sorozat)

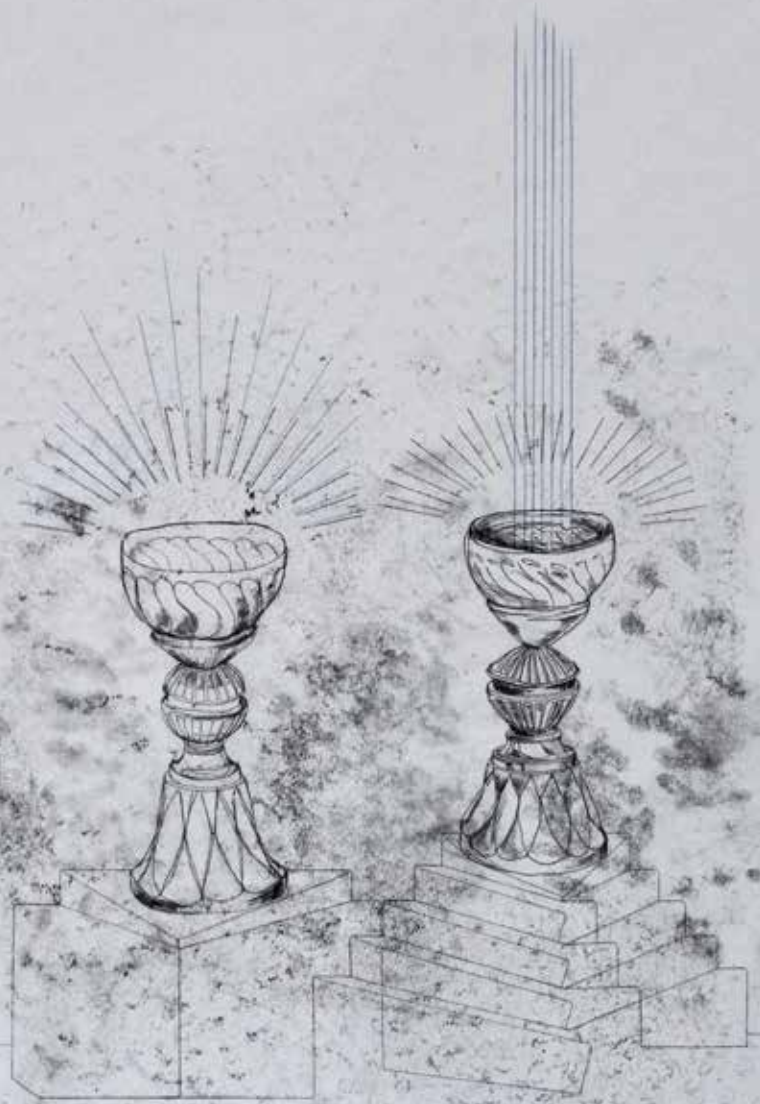
monotípiá, papír

változó méret, egyenként kb. 70 x 50 cm

Visszaolvastván az idén februárban írt munkatervemet, úgy tűnik, hogy nem sikerült mindent maradéktalanul megvalósítanom az ott felsoroltak közül, jó néhány ötlet csak kezdetleges stádiumban maradt, de úgy érzem, vannak témák amiket viszont sikerült lezárnom, illetve új gondolatok is megjelentek a munkáimban. Viszonylag tehát valamivel kevesebb konkrét, kézzelfogható munka készült el idén, melynek oka, hogy időközben kisfiam született, és ez a vártnál sokkal jobban hátráltatta a munkáiban.

Az utolsó, *Két serleg sorozatban* körvonalazódik leginkább az az új tematikai irány amivel a közeljövőben foglalkozni szeretnék. A kettősség fogalmára gondolok, mely már korábbi munkáimban is feltűnt (*Park rajz-párok*, illetve a *Kezdő nyelvlecke* egy darabja: *A szobában két fotel van*), ám ennél a legutóbbi sorozatnál kezdtem el vele tudatosabban is foglalkozni.

Milyen szerepe, funkciója, jelentése van a megkettőzésnek?

Lehet-e két dolog egyforma?

Milyen kapcsolatban állhat egymással két (egyforma) dolog?

Mikor van két dolog egyensúlyban?

Ezek a kérdésselvetések így leírva kissé túlságosan filozófikusnak hatnak, de képi nyelvre fordítva, számomra valóságos és izgalmas problémák.

Nagy vonalakban tehát ez a téma foglalkoztat jelenleg, és remélem hogy mihamarabb lehetőségem lesz konkrét művekben megfogalmazni ezirányú ötleteimet.

Az elmúlt három év ösztöndíjas időszaka azt hiszem rendkívül serkentőleg hatott az alkotómunkámra, a lehetőséget ezúton is szeretném megköszönni. Igyekszem a továbbiakban is hasonló intenzitással folytatni a munkát.